

Újpest, 1897. november 6. – Budapest, 1973. április 23.

Munkáscsaládból származott. Négy polgárit és kereskedelmi szaktanfolyamot végzett, műszerész szakmát tanult. 1918-tól a vasasszakszervezet és a Magyarországi Szociáldemokrata Párt tagja, 1919-től két évig Párizsban élt. Hazatérése után ismét bekapcsolódott a munkásmozgalomba. Az újpesti képviselő-testületben és a Pest-Pilis-Solt-Kiskun vármegyei törvényhatósági bizottságban 1929-től 1948-ig volt tag. 1937–1945 között a párt újpesti szervezetének elnöke, Pest környéki tagja 1936-1939 között, az országos végrehajtó bizottság tagja 1937-1939 között. Az ország német megszállása után a nemzeti ellenállás tagja. 1945. januártól az Újpesti Nemzeti Bizottság, az 1945. augusztustól SZDP országos vezetőségének volt tagja. 1945. április 2-ától az Ideiglenes Nemzetgyűlés tagja, 1945. november 4-étől az SZDP nagy-budapesti listájáról nemzetgyűlési, majd országgyűlési képviselő volt. Az Iparügyi Minisztérium adminisztratív államtitkára 1945. június 8. és 1948. január 22. között volt. 1948. január 29-én a Nitrokémia-ügy kapcsán koholt vádak alapján letartóztatták, a Szabó Kornél-per harmadrendű vádlottjaként másodfokon 1948. július 12-én életfogytiglani fegyházbüntetésre ítélték. Egyéni kegyelemmel szabadult 1956-ban. A forradalom alatt 1956. október 31-én lett az újjáalakult SZDP főtitkára, majd Nagy Imre koalíciós kormányának államminisztere 1956. november 2. és november 4. között. 1963-ban a Legfelsőbb Bíróság Elnökségi Tanácsa bűncselekmény hiányában felmentette az 1948-as vádak alól. Államtitkári nyugdíjat kapott és visszaadták elkobzott házát.